

ner det, man hidtil har haft som ansvarsområde i det kommunale selvstyre.

Man er nødt til at erkende, at det er en svær opgave. Det, der gør det endnu sværere, det politisk vanskelige, er, at vi jo i fællesskab har haft den forståelse, at man ikke skal gentage 1970-problemet, nemlig at på et år steg udgifterne fuldstændig, om jeg så må sige ukontrollabelt; den største stigning, den største vækst nogen sinde i det offentlige konsum fandt sted i 1970, for da gik man fra de godt 1.300 sognekommuner til 275 kommuner, og så var bevægelsen den, at når man gik sammen, skulle man op på det højeste serviceniveau, som det enkelte sogn havde haft.

Derfor var der en stor forståelse i de drøftelser, vi har haft med KL, for, at vi var nødt til at finde et system, hvor man jo ikke, fordi man går sammen kommunevis, kan gå op på det højeste niveau, som hver enkelt kommune har haft på hvert eneste område, for de har jo prioriteret forskelligt, de har valgt at bruge midlerne forskelligt.

KL 17.50

Så derfor har forståelsen i måden at tænke på været: Jamen det bliver jo en ny kommune, og så må det niveau, der er i den nye kommune, afspejle et vægtet gennemsnit af de kommuner, der går sammen. Det er en svær proces, for det vil betyde, at der, hvor der er flere kommuner, der går sammen, er der nogle af de gamle kommuner, der på delområder kommer til at reducere i deres niveau, men der skal man bare huske, at det, de reducerer i én kommune, får en borgergruppe så i den nye kommune, hvor de nu er fælles, i serviceløft. Der er ikke én krone, der går ud af den nye kommune, men der er en omfordeling inden for den nye kommune. Så hvis nogle mener, at de mister noget, så er der nogle andre i den samme kommune, der får et serviceløft – som hr. Kristian Thulesen Dahl i øvrigt ganske rigtigt forklarede. Men det er en meget svær proces, for det er klart, at de, der konstaterer, at der er noget, der reduceres, det er dem, man hører fra, men de, der får pengene, hører man ikke fra.

Men den proces har vi erkendt at man skal igennem. Det er så en engangsøvelse, den er jo væk den 1. januar 2008, for der har man det fælles niveau. Der er der jo ikke tale om, at man inden for samme kommune kommer til at opleve niveauforskydninger. Det er sådan set løst.

Det, der så gør det rigtig svært, er, at vi i regeringen jo samtidig har lovet på et tidligere tids-

punkt, at vi ville gennemføre en udligningsreform, og vi har altid vidst, at man jo ikke går ud og siger: Det er meget let, og det er en ren vindesak, det er faktisk noget af det, man burde have gjort for længe siden. Hvorfor ikke? Nej, for det danske samfund er skruet sammen på en sådan måde, at den ene halvdel af landets kommuner mener, at de afleverer for meget, og den anden halvdel mener, at de modtager for lidt, og derfor er det meget, meget svært her at finde et middeltal. Det har vi vidst hele tiden.

Men vi var båret af en idé om, at det ideelle sigte må være, at alle nye kommuner er i stand til at tilbyde en rimelig service til deres borgere, altså et udgangspunkt, hvor der er en fælles platform, man kan vise sin duelighed på, men hvor man fundamentalt i virkeligheden har sikret, at der er en økonomi til at give en rimelig service, at man kan have en god skole i Jylland, at man kan have en god skole på Sjælland, at jydene kan blive opereret på sygehuset, lige så vel som sjællænderen kan blive opereret på sygehuset, altså ud fra, at på en eller anden måde lever vi i samme land og måske også har samme ret til egentlig at forvente de samme ydelser, når vi kommer i de situationer, hvor vi har brug for hjælp fra hinanden. Det indgår jo i udligningsomlægningen.

Derfor var det, man gjorde, jo, at man hævdede udligningen efter sociale kriterier. Det er sådan set forklaringen. Og den højeste grad af solidaritet er jo i virkeligheden, at man siger: Jamen hvad er det så, man løfter efter? Det er sociale kriterier.

Hvis nogen tror, at det betyder, at der er fuld udligning, så må jeg sige: Nej, det betyder det ikke. For fuld udligning ville man have, hvis Danmark var én kommune. Det beder jeg bare om at man tænker over de steder, hvor man beklager sig over udligningen. Hvordan ville det se ud, hvis Danmark havde været én kommune, hvor man havde lige præcis den samme kommuneskatteprocent og havde det samme serviceniveau? Er man så sikker på, at kommuneskatten ikke havde været lidt højere i Hørsholm? Er man sikker på, den ikke havde været lidt højere i Gentofte? Er man sikker på, at nogle af serviceniveauerne ikke havde været lidt lavere, hvis det var én fælles kommune? Jeg tror, man ville komme frem til, at det kunne være, at det forholdt sig sådan.

Derfor vil jeg blot sige, at det var en nødvendig politisk øvelse, hvis man har et ønske om, at de nye kommuner får en platform for at tilbyde